

Arrest

**nr. 41 490 van 9 april 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 januari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DEMIR, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 29 januari 2009 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 6 februari 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 10 juni 2009.

1.3. Op 16 juni 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 9 juli 2009 ingetrokken. Bij arrest nr. 36 440 van 21 december 2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat voornoemde beslissing werd ingetrokken op 9 juli 2009 waardoor het beroep doelloos geworden is.

1.4. Op 11 januari 2010 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 12 januari 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Behsud (provincie Maydan Wardak) afkomstig te zijn. U bent een Hazara van etnische origine. In 1370 (1990-1991) bent u met uw familie naar Iran verhuisd. In 1380 (2000-2001) keerden jullie terug naar Behsud. Uzelf bleef slechts negen maanden in het dorp waar uw familie een huis heeft en ging opnieuw naar Iran waar u werk had. De laatste twee jaar had u een geheime relatie met JAFARI Nahid (O.V. 6.382.494). Zij is eveneens van Behsud afkomstig en woonachtig in Iran. U wou met haar huwen maar haar familie stond dit niet toe. Toen zij aan haar neef in Afghanistan werd uitgehuwelijkt, bent u haar achterna gereisd. Door uw tussenkomst en met de hulp van uw neef is zij kunnen ontsnappen. Jullie zagen elkaar terug in Kabul. Via Iran, Turkije, Italië en Frankrijk zijn jullie naar België gereisd. Op 29/01/2009 bent u in Brussel aangekomen en heeft u asiel gevraagd. U verklaart uw familie en de mensen van uw stam te vrezen. U bent niet in het bezit van enig document dat uw identiteit, herkomst of reisweg vermag te staven.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door Jafari Nahid. Samen zouden jullie op de vlucht zijn geslagen toen u haar van een gedwongen huwelijk met een familielid van haar wou redden. In het kader van de asielaanvraag van Jafari Nahid werd echter een weigeringsbeslissing genomen omwille van het feit dat jullie asielrelaas geheel ongeloofwaardig is gebleken. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De weigeringsbeslissing van uw partner werd als volgt gemotiveerd:

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde problemen geen geloof kan worden gehecht. Zo dient te worden gewezen op enkele belangrijke tegenstrijdigheden in uw verklaringen. Terwijl u voor de Dienst Vreemdelingenzaken liet uitschijnen dat u op vijf- of zesjarige leeftijd naar Afghanistan verhuisde (en daar tot uw vertrek naar België woonde), stelt u nu dat u in 1370 (1991) naar Afghanistan ging maar dat u met uw familie al in 1372 (1993) naar Iran terugkeerde (CGVS, p.2). U zou bijgevolg slechts enkele jaren van uw leven in Afghanistan hebben doorgebracht. Als het Commissariaat-generaal u de vraag stelt waarom u uw terugkeer naar Iran in 1372 onvermeld liet, stelt u dat de Dienst Vreemdelingenzaken u niet heeft gevraagd of u naar Iran bent teruggekeerd (CGVS, p.3). Dergelijke argumentatie houdt geen steek, temeer bij uw man Ghasem dezelfde opmerkelijke vaststelling kon worden gedaan. Zo stelt uw man voor het Commissariaat-generaal dat hij van 1370 (1991) tot 1380 (2001) in Iran heeft gewoond, gedurende negen maanden in Afghanistan was en vervolgens voorgoed naar Iran is teruggekeerd (CGVS, p.2,3). Dat Ghasem bijgevolg eveneens (het overgrote deel van zijn leven) in Iran heeft gewoond, is een element dat uw man bij de Dienst Vreemdelingenzaken geheel onvermeld heeft gelaten.

Ook uit andere verklaringen blijkt dat jullie tot voor kort beweerden dat jullie in Afghanistan woonden en dat het asielrelaas zich geheel in Behsud afspeelt. Zo verklaarde uw man voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij een Afghaanse taskara heeft maar dat hij deze bij zijn broer in Behsud achterliet. Voor het Commissariaat-generaal verklaart uw man dat hij nooit een Afghaans identiteitsdocument heeft gehad (CGVS, p.2) en dat hij niet eens een broer heeft in Behsud (CGVS, p.5). Dat de Iraanse tolk ook dit verkeerd begrepen zou hebben (CGVS, p.2,5), is niet geloofwaardig. Ook wanneer werd gevraagd naar jullie adres in jullie land van oorsprong, gaven jullie t.a.v. de DVZ beiden de naam van een dorp in Behsud waar jullie zouden hebben gewoond. Voor het Commissariaat-generaal noemen jullie evenwel jullie adres in Iran. U stelde dat men u tijdens een eerste gehoor niet vroeg naar uw adres in Iran (CGVS, p.4). Waarom u zo spontaan de naam van een dorp noemt waar u meer dan vijftien jaar geleden even zou hebben gewoond, is onduidelijk. Dat jullie in de voorbije jaren niet in Afghanistan maar in Iran hebben gewoond, is gezien jullie eerdere verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, een opmerkelijke vaststelling.

Voorts verklaart u voor het Commissariaat-generaal dat uw vader u meenam naar Afghanistan en dat u er zich verloofde met een neef (CGVS, p.4). Uw man is er overigens van overtuigd dat het huwelijk met die neef al werd voltrokken (CGVS, p.4), wat u dan weer ontkent (CGVS, p.4). Dit is zeer bevreemdend.

Deze verklaringen, als zou u (bijna) in het huwelijk zijn getreden met een neef, zijn overigens eveneens geheel in tegenstrijd met wat jullie beweerden tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken. U (en uw man) zeiden toen dat jullie schrik hadden dat uw vader u op een dag aan iemand zou uithuwelijken en dat jullie daarom samen zijn gevlucht. Nergens uit het gehoorverslag blijkt dat u ook effectief aan een familielid werd uitgethuwelijkt, zoals u heden komt te beweren, en van de ganse historie waarbij uw man u van dit familielid redde is ook geen spoor. Dit komt jullie geloofwaardig niet ten goede. Verder blijkt uit de gehoorverslagen van de Dienst Vreemdelingenzaken dat jullie beiden beweerden dat jullie in Kabul religieus gehuwd zijn. Het is bevreemdend te moeten vaststellen dat uw man voor het Commissariaat-generaal dan weer verklaart dat van een religieus huwelijk helemaal geen sprake is en dat dergelijk huwelijk zelfs illegaal zou zijn (CGVS, p.5,6). Uzelf kon zich vreemd genoeg zelfs eerst niet herinneren dat u in Kabul bent geweest (CGVS, p.4). Dat jullie verklaringen ook wat dit betreft uiteenlopend blijken, bevestigt alleen maar dat aan jullie asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. Voorts dient te worden opgemerkt dat ook de subsidiaire bescherming u niet kan worden toegekend. Vooreerst kon worden vastgesteld dat jullie omtrent jullie land van herkomst bijzonder dubbelzinnige verklaringen hebben afgelegd. Terwijl jullie voor de Dienst Vreemdelingenzaken de indruk wekten dat jullie in Afghanistan woonden en dat jullie ook in Afghanistan een geheime relatie kenden, verklaren jullie nu dat jullie in Iran verbleven. Gezien deze inconsistente verklaringen en gezien de vastgestelde bedrieglijkheid van jullie asielrelaas, kan evenmin geloof worden gehecht aan jullie beweerde kortstondige terugkeer naar Afghanistan.”

Door het afleggen van bedrieglijke verklaringen stelt u het Commissariaat-generaal in de onmogelijkheid om een duidelijk beeld te krijgen van uw profiel, uw verblijfplaatsen van de laatste jaren, uw eventuele verblijfsstatuut in derde landen of de redenen waarvoor u deze derde landen heeft verlaten. Bijgevolg maakt u het de asielinstanties onmogelijk om tot een correcte inschatting te komen van uw nood aan subsidiaire bescherming, dit temeer gezien de regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, echter onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke familiale situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uw hoofde of van uw verblijfsituatie in eventuele derde landen. Een kandidaat-vluchteling heeft nochtans de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling, voert verzoeker aan dat hij voldoet aan de verschillende voorwaarden zoals gesteld in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en dat er geen twijfel kan bestaan over de gegrondheid van zijn vrees voor vervolging omwille van het helpen ontsnappen van een verloofde vrouw, J. N., die volgens de Afghaanse cultuur zo goed als gehuwd is.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, poneert verzoeker dat hij tijdens het gehoor in de taal Pashtoe werd gehoord terwijl hij om een tolk Dari of Farsi had verzocht. Verzoeker stelt dat er genoeg elementen in het gehoorverslag aantonen dat hij dikwijls bepaalde vragen niet begreep en dat hij ook zelf tijdens het gehoor aangegeven heeft dat er tolkproblemen waren. Verzoeker verwijst ook naar een Irakese kandidaat-vluchteling die de subsidiaire bescherming werd toegekend ondanks zijn tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen en waardeloze

identiteitsdocumenten, en is van mening dat zo een onzekerheid gecreëerd wordt in de motiveringsgronden van het Commissariaat-generaal waardoor er willekeurige beslissingen worden genomen. Onder verwijzing naar krantenartikels en een voorstel van een resolutie ter bestrijding van eerwraak, meent verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico te lopen op een behandeling waartegen artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) bescherming beoogt te bieden. In ondergeschikte orde voert verzoeker met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aan dat zijn beslissing, die gebaseerd is op de motieven van zijn vriendin en die niet effectief vermeldt waarom hij wordt afgewezen, niet aanvaard kan worden, hij wel degelijk naar Afghanistan is teruggekeerd om zijn vriendin te redden van de gedwongen uithuwelijking en dat, zelfs al zou hij in Iran verbleven hebben, Iran niet als derde veilig land kan worden aanzien voor Afghanen. Tenslotte verwijst verzoeker naar enkele richtlijnen van het UNHCR met betrekking tot hoe dossierbehandelaars de verklaringen van asielzoekers moeten interpreteren.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat hij zijn asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als deze die werden aangehaald door zijn vriendin J. N., in het kader van haar asielaanvraag een weigeringsbeslissing werd genomen omwille van haar ongeloofwaardig bevonden asielrelaas, en verzoeker door het afleggen van bedrieglijke verklaringen omtrent zijn verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor zijn komst naar België, het de Commissaris-generaal aldus onmogelijk maakte een duidelijk beeld te krijgen van zijn werkelijke familiale situatie, het al dan niet bestaan van een netwerk in zijn hoofde of van zijn verblijfssituatie in eventuele derde landen en derhalve ook zijn nood aan subsidiaire bescherming.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt dat zijn bestreden beslissing volledig gebaseerd is op de beslissing van zijn partner terwijl haar bestreden beslissing grotendeels gebaseerd is op het feit dat zij zou hebben verzwegen naar Iran te zijn teruggekeerd, hetgeen hij nooit heeft verzwegen, en er niet effectief wordt gezegd waarom hij wordt afgewezen, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing de beslissing in hoofde van zijn partner/echtgenote werd overgenomen en dat uit de eenvoudige lezing niet in het minst blijkt dat haar beslissing "grotendeels" gebaseerd is op het feit dat zij zou verzwegen hebben naar Iran te zijn teruggekeerd, doch wel omdat verzoeker en zijn partner/echtgenote manifest flagrante tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over hun vluchtmotief en de wijze waarop ze samen zijn gevlucht, zoals dit toegelicht wordt in de beslissing van zijn partner/echtgenote. Daarenboven werd toegevoegd dat verzoeker door op zijn beurt bedrieglijke verklaringen af te leggen, hij de Commissaris-generaal in de onmogelijkheid heeft gesteld een duidelijk beeld te krijgen van zijn profiel, verblijfplaatsen van de laatste jaren, zijn eventuele verblijfsstatuut in derde landen of de redenen waarom hij deze derde landen heeft verlaten. Overigens blijkt uit het administratief dossier dat ook verzoeker zijn terugkeer naar Iran niet vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken, integenstelling tot hetgeen hij beweert.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de kandidaat-vluchteling zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn asielaanvraag gerechtvaardigd is. In de mate van het mogelijke moeten stavingstukken worden aangebracht. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.5. Waar verzoeker, onder verwijzing naar een verklaring van S.S., beweert dat hij tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) van 10 juni 2009 bijgestaan werd door "een tolk die de Pasjtoe taal machtig is", terwijl hij om een tolk Dari of Farsi had verzocht, en hij aldus ongewild tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, wijst de Raad erop dat verzoeker bij het indienen van zijn asielaanvraag om een tolk Farsi verzocht (stuk 11, bijlage 26) en in die taal werd gehoord bij de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 9, DVZ, gehoor 4 februari 2009). Blijkens het gehoorverslag van 10 juni 2009 (stuk 4) werd verzoeker bijgestaan door een tolk Dari, werd de rol van de tolk en het verloop van het gehoor uitgelegd, werd aan verzoeker gevraagd of hij de tolk begrijpt en werd verduidelijkt dat eventuele problemen moeten gemeld worden. Uit niets blijkt dat er communicatiestoornissen zouden zijn geweest tijdens het gehoor bij het CGVS. Hij bevestigde tijdens dit gehoor bovendien dat er tijdens het eerste gehoor bij DVZ geen problemen waren met de tolk Farsi: "U koos voor Farsi? Er is geen verschil. Ik spreek beiden. Ik was een tijd in Irak, het zijn ongeveer dezelfde talen." (gehoor, p. 2) zodat verzoekers argument omtrent zijn tegenstrijdige verklaringen over

zijn taskara, met name dat *“het probleem was dat de tolk een Iraniër was die me verkeerd heeft begrepen”*, dan ook niet ernstig is. Evenmin is de opmerking tijdens zijn gehoor dat hij het interview (op DVZ) niet aanvaardt, om bovenstaande reden ernstig te noemen temeer dit interview hem voorgelezen werd in het Farsi en hij het gehoorverslag uitdrukkelijk aanvaardde en ondertekende (stuk 9).

Verzoekers bewering mist derhalve feitelijke grondslag vermits uit het gehoorverslag blijkt dat hij werd gehoord door een tolk die het Dari machtig is. Het feit dat S.S. bevestigt dat er een verschil is tussen de taal Pashtoe en de taal Farsi of Dari wijzigt niets aan voorgaande vaststelling, namelijk dat verzoeker bij het CGVS werd gehoord in het Dari en uit niets blijkt dat er problemen zouden zijn geweest met tolk.

Omtrent de door verzoeker aangehaalde fragmenten uit het gehoorverslag, kan de Raad enkel vaststellen dat wanneer deze vragen en antwoorden gelezen worden in hun context, en niet losstaand zoals in het verzoekschrift, verzoeker tegenstrijdige en incoherente verklaringen aflegt in vergelijking met zijn eerdere verklaringen op DVZ. Waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat er een misverstand was omtrent het bestaan van zijn religieus huwelijk zo hij verklaarde niet gehuwd te zijn en hiermee bedoelde dat hij niet officieel op papier gehuwd was doch er effectief een religieus huwelijk werd voltrokken, blijkt uit de lezing van bladzijde 5 en 6 dat verzoeker uitdrukkelijk ontkent religieus gehuwd te zijn: *“En nadat u haar huwde? Dat deden we niet. U bent toch religieus gehuwd? Neen. Dat is wat jullie beiden hebben verklaard. Religieus gehuwd in Kabul. We mochten niet met elkaar huwen. Dat is illegaal. Waarom had u het dan over een religieus huwelijk. Het was niet iets dat moest geregistreerd worden. Er was geen mollah of zo. Er was helemaal niets. Er was geen religieus huwelijk. Neen.”*. Evenmin blijkt uit het aangehaalde fragment over zijn verblijf in Iran dat er zich communicatieproblemen zouden hebben voorgedaan op het Commissariaat-generaal.

De blote bewering dat hij herhaaldelijk tegen de tolk Pashtoe zei dat hij hem niet verstond, doch dat dit niet vertaald werd, is niet ernstig aangezien de tolk en de interviewer neutraal zijn en er derhalve geen persoonlijk belang bij hebben om de verklaringen van verzoeker niet of onjuist weer te geven. Derhalve besluit de Raad dat verzoeker niet aantoonbaar dat er tijdens het gehoor communicatiestoornissen zouden zijn geweest.

2.6. Blijkens verzoekers verklaringen bezit hij de Afghaanse nationaliteit, verhuisde hij in 1990-1991 naar Iran, keerde hij in 2000-2001 terug naar Afghanistan, ging hij na negen maanden opnieuw naar Iran, knoopte hij aldaar een geheime relatie aan met een Afghaanse vrouw, J. N., zijn huidige partner/echtgenote, werd zij verplicht te huwen met een familielid toen verzoekers geheime relatie met haar aan het licht gekomen was, reisde hij terug naar Afghanistan waar de voorbereidingen van het gedwongen huwelijk werden getroffen, hielp hij haar ontsnappen en vluchtte hij samen met haar naar België.

De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is aan de hand van documenten, en/of aan de hand van plausibele en coherente verklaringen de door hem voorgehouden identiteit, nationaliteit, verblijfplaatsen en vluchtmotieven aannemelijk te maken. Zo ontkent verzoeker, vreemd genoeg in tegenstelling tot zijn partner/echtgenote, dat zij kortelings voor hun vlucht religieus in Kabul zouden zijn getrouwd. In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift thans verklaart toch gehuwd te zijn en hieraan enig geloof zou kunnen worden gehecht, is het niet aanvaardbaar dat daarvan geen enkel document wordt voorgelegd. Immers, verzoeker en zijn partner/echtgenote reisden samen door Afghanistan en Iran en, gelet op de Afghaanse en Iraanse gewoonten en gebruiken, is het ondenkbaar dat zij samen zouden hebben gereisd zonder de nodige documenten waaruit blijkt dat zij gehuwd zijn. Ofschoon verzoeker in zijn verzoekschrift ook beweert dat zijn blauwe kaart (vluchtelingenkaart) in Iran ligt en zijn Afghaanse taskara in Afghanistan ligt, dient de Raad vast te stellen dat deze stukken niet worden voorgelegd. Daarenboven legden verzoeker, alsook zijn partner/echtgenote, dermate bevreemdende en tegenstrijdige verklaringen af waardoor er geen enkel geloof kan gehecht worden aan verzoekers opgediste relaas en zijn vrees voor eerwraak vanwege de familie van zijn partner/echtgenote.

Niet alleen verklaarde verzoeker dat zijn partner/echtgenote uitgehuwelijkt zou worden aan haar oom terwijl zij verklaarde dat ze zou uitgehuwelijkt worden aan haar neef, de Commissaris-generaal merkte ook terecht op dat het onaanvaardbaar is dat verzoeker, alsook zijn partner/echtgenote, hun terugkeer naar Iran, na een verblijf in Afghanistan, onvermeld lieten op de Dienst Vreemdelingenzaken. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift hieromtrent een fragment uit het gehoorverslag op het Commissariaat-generaal aanhaalt ter staving de tolkproblemen, merkt de Raad op dat in punt 2.5. reeds gesteld werd dat deze vermeende tolkproblemen niet aangetoond worden zodat het desbetreffende motief van de bestreden beslissing dan ook niet wordt weerlegd.

Hoe dan ook, het meest frappante is dat zij tegenstrijdige en derhalve ongeloofwaardige verklaringen afleggen over het tussen hen in Kabul gesloten religieus huwelijk en het feit of verzoekers partner/echtgenote al dan niet gehuwd was met de neef/oom. Volgens verzoekers partner was er een religieus huwelijk, volgens verzoeker zelf was er geen religieus huwelijk (gehoorverslag, p. 5 en 6). Volgens verzoekers partner was ze gewoon verloofd met de neef/oom volgens haar verzoeker was ze met de neef/oom gehuwd (gehoor echtgenoot, p. 4 en p. 7). Dergelijke vaststellingen ondermijnen totaal het opgediste vluchtrelaas. De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt in het verzoekschrift een aanvaardbare en waarachtige verklaring te bieden voor deze vastgestelde incoherenties.

2.7. Waar verzoeker dan ook informatie aanbrengt met betrekking tot eerwraak in Afghanistan en Iran, merkt de Raad op dat een verwijzing naar een algemene situatie in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf, zoals beschreven in diverse krantenartikelen en een voorstel van resolutie, niet volstaat om aan te tonen dat een kandidaat-vluchteling in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, maar dat deze vrees voor vervolging in concreto dient te worden aangetoond, wat in casu niet het geval is gelet op het ongeloofwaardig relaas.

2.8. Gelet op het feit dat er aan verzoekers voorgehouden vrees voor eerwraak geen geloof kan worden gehecht, kan verzoeker dan ook niet als vluchteling worden erkend. Wanneer zoals in casu het asielaanvraag niet geloofwaardig is, is er geen reden om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève.

2.9. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op dezelfde gronden als de elementen van zijn asielaanvraag beroept, met name dat hij en zijn partner bij hun terugkeer naar Afghanistan vrees blootgesteld te worden aan een bestraffing door haar familie omwille van de schending van de eer van de familie. De Raad merkt op dat naar aanleiding van het bovenstaand onderzoek werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in art. 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verder volstaat een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst of het land van zijn gewoonlijk verblijf niet om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken, maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk gemaakt worden, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Doordat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn verblijf in Iran en Afghanistan, heeft verzoeker zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk gemaakt. Verzoeker stelt de Commissaris-generaal en de Raad in de onmogelijkheid om zich een duidelijk beeld te vormen van zijn profiel en familiale situatie, zijn verblijfplaatsen de laatste jaren, de redenen waarom hij deze plaatsen verlaten heeft, het bestaan van een netwerk in zijn hoofde en verblijfssituatie in derde landen, en derhalve van zijn nood aan internationale bescherming. Immers, bij een jarenlang verblijf in het buitenland, wat in casu het geval is, valt niet uit te sluiten dat de asielaanvraag in een derde land een verblijfsrechtelijk voordeel geniet of zelfs het staatsburgerschap heeft waardoor de noodzaak aan het recht op subsidiaire bescherming zou wegvallen. Dat hij kennis zou hebben over de steden en politieke situatie in Afghanistan, hetgeen overigens niet afdoende blijkt uit het gehoorverslag, doet hieraan geen afbreuk.

2.10. Waar verzoeker tenslotte verwijst naar een document van het UNHCR waarin richtlijnen worden gegeven met betrekking tot hoe dossierbehandelaars de verklaringen van asielaanvragers moeten interpreteren, merkt de Raad op dat deze richtlijnen van het UNHCR geen afdwingbare rechtsregels bevatten. Hoe dan ook kunnen de in de bestreden beslissing opgesomde tegenstrijdigheden geenszins

herleid worden tot kleine inconsistenties die niet noodzakelijk zijn geloofwaardigheid op de helling zetten, doch betreffen deze tegenstrijdige verklaringen de kern van zijn asielrelaas zodat de Commissaris-generaal terecht verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde. Ook de verwijzing naar een Irakees die, ondanks het feit dat hij tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen aflegde en er geen waarde kon worden gehecht aan zijn identiteitsdocumenten, toch de subsidiaire bescherming werd toegekend, is niet dienend aangezien elke asielaanvraag individueel moet worden onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

2.10. Verzoeker weerlegt de door de Commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS